

שפכי במים

מה אותו נהל ניבע, שמימיו אינם פוסקים עד עתם היום הזה, לא הניע למדרגתו אלא ע"ז התבודדות
אז ישראל שופכים רינם בתבודדות ושיחה ב'נים ל'בין קיוב, וע"ז לא יורה מדרגה שלא יניעו אר"ו

פרשת קרח
תשפ"ד

לב שופכים נבחך במים
לשפך את הלב כמו לחבר זממן באמת

אחזתיו ולא ארפנו - אין לאן לפנות

חלפה מחצית השעה, והדלת נותרה נעולה על מסגר ובריה, אך בעריש אינו עוזב. הוא דופק בידי ובוטט בגליו. הרי אין לו לאן ללכת. מאחוריו יער ללא סוף, תרמילו ריק, וכי מה יעשה? לאן יפנה?... לאחר שעה ארוכה נפתחה הדלת ובעריש נכנס אחר כבוד פנימה, שם האכילו אותו והשקו אותו, ואף הדריכו אותו כיצד לצאת מן היער...

הותירו מקום לספק. בעריש ירד בזהירות מן העץ, התקרב לדלת ונקש קלות. אך אין קול ואין עונה. הוא הגביר את נקישותיו, אך עדיין אין מענה.

השמש שלחה את קרניה מבעד לאילנות הגבוהים, הציפרים צפצפו בקולם וכל הבריאה התעוררה לבוקר חדש. בין סבך העצים ביער הנידח שכב לו בעריש, אט אט פקח הוא את עיניו, מנסה להיזכר היכן הוא נמצא וכיצד בכלל הגיע לכאן... רק לאחר דקות ארוכות הוא נזכר לאיזה צרה הוא נקלע.

הרה"ר נתן ליברמנטש שליט"א נוהג לספר משל זה, כשהוא מדגיש: הלא רבינו הקדוש אמר: "מקטון ועד גדול אי אפשר להיות איש כשר באמת כי אם על ידי התבודדות. והיה מזכיר כמה צדיקים מפורסמים אמיתיים, ואמר, שכולם לא באו למדריגתם - כי אם על ידי התבודדות" (תורה ק תנינא).

דבר המערכת | סודה של 'שבת שפכי'

כלל אנ"ש בכל מקומות מושבותיהם, שמעו את קול פסיעותיו של 'שבת שפכי' הקרב ובא. בכל מקום, ההתרגשות הולכת וגואה, הזכרונות הנעימים של השנתיים האחרונות של השבת המרוממת בצל 'שבת שפכי' מעלים טעם טוב להתחיל להתכונן לקראת 'שבת שפכי' של שנת ה'חזקה'.

הסוד של 'שבת שפכי', אינו סוד, היא עובדא שפורצת גבולות, ערים, קהילות, ומגורים, ומכל הגילאים בכל מקום. זוהי עובדא שמילאה חלל שהיה ריק עד לבשורת המהפכה של 'שבת שפכי', זהו נושא שרבים טובים ציפו לו; מתי יגיע הזמן, ויחלו לעשות עסק גדול סביב עצת העצות ויסוד היסודות שהנחילנו רביה"ק. והיום הזה הגיע, השבת הזו הופיעה - ובגדול! וזו היא הסיבה וזהו הסוד בהתפרצות האש הגדולה של 'שבת שפכי' בכל מקום ובכל הקהילות במהירות הבזק, כשהדבר מתקבל בחביבה יתירה גם בבתי כנסיות, גם בחבורות האברכים והבחורים, ואף גם בתלמודי התורה של אנ"ש, זו גם הסיבה על התפרצותו אף מעבר לארץ ישראל ובכל רחבי תבל.

כך אנו מתבשרים, שעם ניצני האור של שבת שפכי שהחלו בשנה שעברה להאיר אף בין תושבי חו"ל באופן מועט יחסית, השנה הם לא מוותרים, ומצטרפים יחד עם כלל אנ"ש בארץ הקודש, ועם כל ההתלהבות ליוזמת 'שבת שפכי' דחסידי ברסלב'.

אכן 'שבת שפכי' כמו שהוא, ובכל מתכונת שהיא תוגש, בכל אופן וצורה שהיא, תתפרץ ותלהיב את הלבבות מעצמו בכל מקום, כך נראה פני כל דבר רוחני אמיתי, הוא אינו תלוי בשום אמצעי, ברגע שהניצוץ הובער הוא ילך ויתפשט, אשרינו מה טוב חלקינו.

וכך גם באופן פרטי, כל אחד ב'נו ל'בין ק'ינו, מקיים בעצמו 'שבת שפכי' - שבת התחדשות והתעוררות בעצת התבודדות, להבעיר את השלבת להתחדש בעצה זו, לקיימה מידי יום כראוי, ובכך נזכה לכל טוב בב"א.

אתמול הוא נסע לדרכו עם גלגון נכרי, ואז כשירד למספר דקות - נעלמה העגלה יחד עם צרור הכסף... כנראה חמד העגלון את הממון לעצמו... מאז בלית ברירה הינו צועד בין שבילי היער, אך ככל שניסה יותר להגיע לדרך המלך, כך הסתבך יותר ויותר ותעה בעומק היער. כך, שכשהלילה פרש את כנפיו, נרדם בעריש בפינה נסתרת, בתקווה שחיות רעות לא ימצאוהו במשך הלילה.

בעריש התרומם מאדמת הטרשים, התפלל שחרית בכוונה, ולאחר מכן יצא לדרך. הוא המשיך לצעוד בשבילים שעה, שעתיים, חמש שעות...

השמש יקדה בעוז, בתרמילו נשארו רק קצת תפוחים ומעט שתייה. הוא המשיך ללכת עוד ועוד ועוד, עד שאזלו כוחותיו. הוא התיישב על סלע מזדמן, הוציא את התפוח האחרון מתרמילו, בירך בכוונה, לאחר מכן לגם גם את טיפת המים האחרונה מהבקבוק, והתחנן אל השי"ת שיציל אותו מהיער הנורא.

השמש עמדה לשקוע, השמים נצבעו בתכלת כהה, ואין שום סימן לאיזה שהוא כפר באופק. בעריש המשיך ללכת, החושך העמיק, שאגות החיות נשמעו היטב...

אך לפתע --- "אני לא מאמין!" לחש לעצמו. 'האם אני רואה נכון? יש איזה שהיא קרן אור הבנצנצת מרחוק...' הוא התחיל לצעוד לכיוון האור. ולפניו גלתה בקתה גדולה, ניוחחות ערבים של מאכלים מבושלים הריחו מבעד לחלונות, אך בעריש חשש שנא זוהי מאורת שוודים. הוא שם לב שמשפר מטרים סמוך לחלון הבית מתנשא עץ גבוה. בשארית כוחותיו טיפס על העץ, וצפה אל המתרחש בבית פנימה. והנה למרבה שמחתו הוא רואה ילדים יהודיים טהורים, פאותיהם הארוכות, יחד עם הציציות המשתלשלות מחולצתם - לא

אבל דוד המלך היה חכם מאד מעומק הלב, וצעק להשי"ת על זה מה שליבו סתום עד שריחם עליו השי"ת ועזרו שפתח את פיו ודיבר בהתעוררות גדול מאוד להשי"ת, וזה מרומז בפסוק שכתוב שם: "וישב דוד לפני ה'" היינו כשהתבודד לפני ה', אז יישב את עצמו עד שהשי"ת פתח את פיו (כוכבי אור, אבני"ה ברזל נ"ג), גם אנו כשנאחז בעצת התבודדות, ולא נרפה בשום אופן, אזי השי"ת יפתח את ליבנו ונזכה לשפוך ליבנו כמים נוכח פני ה'.

גודל מעלת המליצה

באמת יש לו כח גדול לעורר לב האדם ולעורר רחמים העליונים כשאומרים אותו בכונת הלב ולקרב את האדם להשם יתברך. והנה מחמת שבקדשה המליצה יקרה מאד. מזה נמשך שאצל הכת הנ"ל נפלה המליצה עד שהפכו דברי אלקים חיים" וכו'.

וזכית האדם שמקיים את ההתבודדות בכל כוחו - וכפי יכולתו כי בוודאי הדבר תלוי בכונת הלב, ולא דווקא בדיבורים יפים בחיצוניות - בוודאי אשרי לו ואשרי חלקו!!!

ורבי נתן אף מוסיף סוג של הבטחה, שגם מי שאינו יכול כלל להליץ, אם יקרב את הדברים לכונת ליבו, בוודאי היא נפתח פיו וליבו בטענות נכונות ודיבורים נאים, שנמשכן מבחינת 'מליצה דקדושה':

"ועקר מעלת המליצה הוא בשביל התכלית האמתית לזכות להתקרב על ידה להשם יתברך. ומי שזוכה למליצה זאת ומבילה ימיו להמליץ דבריו לפני השם יתברך בתפלה ותחנונים וכו', או להמליץ דבריו לישראל לעוררם לעבודתו יתברך באמת. בודאי אשרי לו אשרי חלקו. ומי שאינו זוכה לזה בשלמות אינו מעכב לעבודתו, כי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותינו. ואינו חפץ מהאדם שייעשה מה שאין ביכולתו. ויכול להתקרב להשם יתברך על ידי שיחתו אף שהוא ואף שדבר יהיה נחשב בעיני השם יתברך למליצה יפה ונאה, כי אצל השם יתברך העקר הוא האמת שיהיה כונת לבו באמת, כי אחר פנינת הלב הן הן הדברים כמו שכתוב, קרוב ה' לכל קראיו לכל אשר יקראוהו באמת, ומי שמכונ לבו באמת, אזי אף על פי שאינו מליץ ולא למד דרכי המליצה מעולם, אף על פי כן ממילא נפתח פיו ולבו, ויוכל לדבר דבורים נאים וטענות נכונות להשם יתברך וכו', שהם נמשכין מבחינת מליצה דקדושה. ועל כל פנים לא יקלקל בדבריו וכו'. הכלל שעל ידי שיש מליצה דקדושה שהיא דבר יקר מאד" וכו'

"והיה אצל המלך מליץ, דהינו דברן בעל לשון ומליצה, שהיה יכול לדבר ולהמליץ דברי צחות נפלאים מאד, שירות ותשבחות להמלך. והמליץ היה גם מעצמו מליץ נאה, אך המלך הנ"ל הראה לו דרך אף יעלה לקבל כח חכמת המליצה, ועל ידי זה היה מליץ נפלא מאד מאד". (סיפורי מעשיות י"ב מעשה מבעל תפילה).

אשרינו שזכינו לדעת מה'מליץ'.

שזכה להמליץ ולהליץ.

"והנה ענין זה של מעלת המליצה הוא נצרך מאד לכל אדם החפץ חיים אמתיים ונצחיים. הרוצה לגשת אל הקדש לילך בדרך ה' לשוב אליו יתברך. אשר העצה הכללית שהוא יסוד כל העצות. הוא ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו, כמבאר אצלנו כמה פעמים, דהינו שיגיל עצמו בכל יום לילך למקום מיוחד להתבודד שם ולפרש שיחתו לפניו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו. ולהרבות בטענות והפצרות ובקשות ופיוסים בלשון שמדברים בו, (דהינו במדינתנו בלשון אשכנז שאנו מדרגים בו). שיגורוהו השם יתברך ויזכהו לשוב ממעשיו הרעים ולהתקרב אליו יתברך וכו'. ולענין זה הוא דבר גדול ענין המליצה, דהינו שיגיל עצמו להרחיב שיחתו ולהרבות בטענות ולבקש למצא לעצמו בכל פעם דברי תחנונים ופיוסים חדשים וטענות נאות ודברי התעוררות של רחמים הרבה בדרך המפצירים, בדרך הבאים לפני מלכים ושופטים להתחנן על נפשם כשיודעים בעצמם שהם חייבים והם באים לפיכך. שאז מגדל מרירות נפשם יוצא מלבם ממילא דברי תחנונים ופיוסים הרבה עד שלפעמים מעוררים לב המלך או השופט עד שמתחיל לבכות עמם גם כן מגדל הרחמנות וכיוצא בדבורים אלה הרבה":

רבי נתן נוקט דייקא בלשון מרחיב 'שיחתו' ולהרבות ב'טענות' ו'פיוסים', כדי לקרב לליבו ולמוחינו את ההבנה הגדולה שכשאדם מליץ את דבריו ככל האפשר בהתקרבות פנימיות נפשו לדיבוריו, לאו דווקא ויודיו ובקשה וכו' אלא 'שיחה' ו'פיוס' ו'טענות, וכדי להדגיש שענין המליצה של האדם הוא המעלה הנפלאה של העצה שהיא עיקר התכלית, שעל ידה אפשר לזכות לחיים נצחיים, ולהניצל מבאר שחת, היא לדבר כל אחד ולהשיח ליבו בשפה שלו, וכמו שדוד המלך היה כל ימיו מדבר עם השי"ת במילותיו שלו דווקא, ועי"ז זכה למה שזכה.

"כי לענין שיחה בינו לבין קונו שהוא עקר התכלית האמת שצריכין לזכות על ידי זה לחיים נצחיים לעולמי עד ולנצח נצחים. ולהניצל מבאר שחת ומטיט הינו וכו' וכו'. לענין זה צריכין כל מיני דבורים שבעולם תחנונות ובקשות ורצויים ופיוסים והפצרות ורחמנות וחנינה וטענות וכיוצא בזה הרבה. וכל עניני דבורים אלה וכאלה הם כלם כגולמים בבחינת מליצה, כי כל זה נמשך בשרשו מבחינת מליצה העליונה שמשם יסוד דוד המלך עליו השלום, ספר תהלים ברוח קדשו שזכה על ידי רוח קדשו למליצה דקדושה באמת. עד שזכה שספרו הקדוש למליצה דקדושה כלול מקל לשונות המליצה הקדושה, ועל כן

מעלתה העצומה של עצת ההתבודדות, היא דייקא מחמת שהיא בלשון שהאדם רגיל בו, וכמו שיש מליץ המדבר דברי מליצה יפים לפני המלך, וודאי הדבר שאם יאמר זאת בלשון שאין בה קרבה לפנימיות האדם - יתקבל הדבר פחות בלב המתבקש.

כשהאדם מוציא את דבריו ורצונותיו ופעולותיו בצורה הקרובה לליבו, בלשון המסורה לשפתיו שלו, והטענות מסודרות יפה יפה בצורה נאה, כל מהותו מתעוררת להרגיש את הדיבורים, בבחינת "נפשי יצאה בדברו", ועל ידי זה הוא ממש פועל הרבה יותר ישועה ורחמים, וקל לו לחשבן חשבונו של עולם, ולעיין בתכליתו וליבו נשבר מאד להתקרב לאבינו שבשמים

וכך כותב מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות הלכות תפילה הלכה ד' אות ז):

"...וכאשר שבח רבנו זכרוננו לברכה בעצמו את המליצה מאד. ואמר שהמליצה יש לה כח גדול לעורר את האדם. וגם למעלה יכולין לפעול לעורר רחמים וישועה גדולה על ידי המליצה, כי אמר שגם המלמד זכות למעלה נקרא על שם זה מליץ על שם המליצה דיקא, כי זה הזכות בעצמו שהוא מלמד על איזה אדם אם היה אומרו כן בלי דרכי המליצה לא היה פועל כלום לעורר רחמים עליו, כי הלא גם בלעדו יודעין מזה הזכות, אך עקר כחו של המלמד זכות לפעול ישועה ורחמים הוא על ידי המליצה על ידי שאומר אותו הזכות וכיוצא שמלמד בדרך מליצה, דהינו שמציע הדבר יפה בטענות נאות ונכונות ובדבורים יפים ובמליצה נאה. על ידי זה יש לו כח לעורר למעלה רחמים וישועה. וכן למטה רואים בחוש כח המליצה. כי אם היו אומרים לאדם סתם שפלוני מת לא יתעורר כל כך לבכות הרבה, אבל אם יעוררו עליו בדרך המליצה להציע הדבר ולהרחיבו. כמה נאה היה אדם זה וכמה נאים מעשיו וכו' וכיוצא בזה בדרך המליצים אז יש כח על ידי המליצה לעורר ולשבר לב האדם מאד. כל זה שמענו מפי רבנו זכרוננו לברכה" וכו'

רבי נתן מגלה עוד יותר את מעלתה הנוראה של ההתבודדות, כשהוא נוקט בלשון חדה וברורה; שהעצה הכללית שהוא יסוד כל העצות!!! דהיינו לא עוד עצה אלא יסוד כל העצות, לכל החפץ חיים נצחיים ואמיתיים לגשת אל הקדוש, הוא ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו, כי הוא האדם זוכה לדבר 'כאשר ידבר איש אל רעהו בלשון שמדברים בו' אזי הוא ממש מעורר לב המלך מלכו של עולם ושופט העליון שהוא מתמלא עליו ברחמנות, עד שהוא כביכול בוכה עמו.

מי לא יניח לך לישון?

הוא כמעט התייאש לחלוטין. הוא עמד על סף ייאוש, או שמא כבר חצה אותו. הוא רצה רק לישון וקרא 'הניחוני לנפשי'. לא היה בו עוד כוח להתאמץ ולכאוב את הנפילה מחדש שוב ושוב. היה לו תקופה ארוכה של ירידות, נפילות, ומשברים. החושך וההסתרה הקיפו אותו מכל עבר, ומיום ליום הבשילה אצלו ההחלטה והמסקנה השגויה והמרה, כי ככל הנראה טעה כשחשב פעם, כשעוד היה צעיר, שמקומו הוא אך ורק בהיכלי התורה והתפילה. הניסיונות וכל מה שעבר עליו, הוכיחו לו את זה אין ספור פעמים שהמקום הראוי לו, הוא לשוטט בשווקים וברחובות... לאבד את ימיו ושנותיו, ולשקוע בהבל וריק...

אויי. מי יבין לנפשות ישראל היקרות, בעליותיהן וירידותיהן. 'כשהם יורדים, יורדים עד עפר. וכשעולים, עולים עד לרקיע' (כמאמרם ז"ל במגילה ט"ו), ובכל זאת, דווקא עכשיו, כשהוא 'לא מעוניין לשמוע' אפילו 'התחזקות', מכל שכן 'התעוררות' ו'דברי מוסר' לחזור בתשובה לפני ה'. כמו יש מאין עולה הקול בקרבו: 'בני בני, אל תלך בדרך איתם מנע רגלך מנתיבתם' (משלי א', ט"ו). 'מוטב שתיהיה ה'גרוע שבגרועים במחנה הקדושה, בצילו של צדיק, וח'ו אל תערוק מדרך המלך, מלכו של עולם, למחנה הסט"א'.

הוא מנסה לאטום את אוזניו, להתעלם, אך הקול הקדוש לא מרפה, ומפציר בו לפחות לא 'להוציא בפה' את הכיסופים הרעים שלו, ואולי אף להיפך - להשתדל לומר כל הזמן לבוראו: 'אני רוצה להיות טוב... לא רוצה לשקוע ברע... רוצה להתקרב אליך ולא להיות שקוע ב'בוץ' שאני שקוע בו כעת... למרות שאין הוא 'אוחז' כלל ב'מדרגה' עליה הוא מדבר. רצונו הוא רק להמשיך ולישון, להתעלם ממצבו, ולא להתאמץ ולזוז ממקומו אפי' כחוט השערה, אך הקול הפנימי לוחש באוזניו שוב ושוב כי לטובתו הנצחית, כדאי לו להמשיך ולדבר דיבורים קדושים אלו, לשבת לפני ה' ולהתבודד, גם אם הוא מרגיש רחוק כל כך, ולא שייך, כי לבסוף יראה איך מצבו משתפר ועולה, איך עבודת ה' שזכה לחטוף משמחת אותו, כפי שראוי להיות באמת. ולהיפך, איך חסרונה של עבודת ה' אינה נותנת לו מנוח ומעוררת את ליבו לתשובה, וכל זאת, למרות שבליבו כבר נקבעה ההחלטה לעזוב ולנטוש לגמרי את דרך היהדות

הצרופה רח"ל, הדיבורים הטובים והקדושים שמדבר גם שם לפני ה', לא יניחו לו לשכוח ולהשתקע, ולא זו בלבד, אלא שגם עד מועד ישועתו, בו יזכה להתגבר על יצרו כראוי וכו' גם נפילתו לא תהיה מושלמת, וכלשון רביז"ל 'אן קיין הענט און אן קיין פיס' (כלי ידיים וכלי רגליים) מחמת העצה הנפלאה שלימדו הצדיק האמת, לדבר לפני ה' בכל מצב ומעמד, ועי"ז בודאי תשובת - הממשקל תהיה קלה ומהירה יותר, כהבטחת רביז"ל!

מעלות רבות לה, להתבודדות. אך גם הצדיקים והיראים צריכים לדעת היטב שאחת מהמעלות אותן גילה רביז"ל על כוחה, היא שע"י הדיבורים הקדושים שזכה לדבר לה, הדיבור לא יניח לו לטבוע במצולות ים, לא יניח לו לישון ולהתרחק, כי אם יקיש על דלתי ליבו, ויעורר אותו שוב ושוב, עד שיזכה גם הוא בתשובה, כשעיקר התשובה היא עניין זה עצמו, שלא יתייאש מלבקש תיקון לנפשו. שהרי האדם נמצא ב'סכנה עצומה' בזה העולם, כלשון רביז"ל, ולכן גם עובדי ה' והכשרים צריכים לזכור היטב, להתמיד בהתבודדות ודיבורים קדושים לה', משום שזאת תהיה הצלתם, גם אם ח"ו ייפלו למצולות ים, כיוון שסוגלת הדיבור הק' תעורר אותו ולא תיתן לו מנוח עד שיזכה לשוב לה' באמת!

וכך מגלה רביה"ק בליקו"מ ח"א, תורה ע"ה, וכפי שמביא זאת ר' אלטר טפליקר ה"ד ב'השתפכות הנפש' (אות ס"ב): 'הדיבור הוא בחי' אם הבנים. היינו כמו שהאם הולכת תמיד עם בנה אפי' למקומות המטונפים, ואינה שוכחת אותו. כמו"כ הדיבור הולך עם האדם תמיד אפי' במקומות המטונפים וממכיר אותו תמיד את השי', בחי' כי מדי דברי בו זכור אזכרונו עוד. היינו שאפי' אם האדם מונח ח"ו בשפל המדרגה מאוד, אעפ"כ ע"י הדיבור יכול להזכיר את עצמו בהשי' לעולם, דהיינו שאפי' אם הוא במקום שהוא, אם יתחזק גם שם לדבר עכ"פ דיבורים קדושים... ושיחה בינו לבין קונו... יכול להזכיר את עצמו בהשי' לעולם, אפי' שם! כי הדיבור אינו מניח אותו לשכוח את ה' יתברך! והבן הדבר היטב, מגודל כוח הדיבור, והיא עצה נפלאה ונוראה למי שחפץ באמת לבל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום! עכלה"ק. וכפי המובן שם, ייתכן שהכיסופים הטובים

שהוציא בפיו בהיותו ב'גדלות', ב'כבודו של עולם' קודם ירידתו ונפילתו ר"ל, הם שיעמדו בעדו בעת צרה, לעוררו שגם עתה במצבו המר, לא ישכח את ה' ח"ו, אדרבא 'זכור אזכרונו עוד', 'אזכרה נגינתי בלילה', 'זכרתי בלילה שמך ה' עד שיתעורר ויעלה בתכלית העלייה!

וזהו 'עבודת חודש תמוז' שאנו נכנסים אליו כעת, ובו גם תחול תמיד פרשת בלק - 'שבת שפכי הבעל"ט'. כי אז בתמוז צריכים להמשיך הזיכרון ולבטל השכחה' (ליקו"מ ח"א, ר"ז). העייפות והייאוש מתגברים לקראת הקץ האחרון, וכולם מבקשים מנוחה, מתקשים כל כך להתנהל במדרג האין סופי של 'אוי לי מיוצרי, אוי לי מיצרי'. הכוחות אוזלים, וכולם מבקשים רק 'לשכוח' ולפרוש לשינה של 70 שנה... (סיפורי מעשיות, מעשה א'), אך הצדיק האמת מאיר עצה נפלאה 'כיסופים קדושים, דיבורים קדושים', ועכ"פ; 'זמנתי, בל יעבור פי' (ליקו"מ אומנין ד', כ"ט). גם אם חלילה החלב מכסה על הכליות, ההסתרות אשר נדמה בטעות שהם הם הרצון האמיתי והטהור, רחוק מאוד מלבקש תיקון, מלהיות נרעש על כך שעדיין לא זכינו להיכנס בעבודת ה' באמת, מלרצות באמת לחיות בקדושה ע"פ רצון ה' בתכלית השלימות - נשתדל בכל כוחינו לדבר דיבורים המבטאים רצונות קדושים, וחזקה על הדיבור הקדוש שלא ינוח ולא ישקוט, הוא יזכיר ויעורר, יקיש על שערי הלב, ולא ידום עד אשר יפתחו כפתחו של אולם, והלב ירצה באמת מחדש לחזות בנועם ה'.

והדברים שמחים ומאירים שבעתיים, כשעומדים אנו בפ' קורח, כהכנה ל'שבת שפכי הבעל"ט', בה נתחדש בעצת ההתבודדות בכוחו של הצדיק האמת, עם כל הכאב על הקרחה' שנעשתה בישראל ומשפחות שלמות, בתוכם כמה מאות מגדולי ישראל 'אבדו מתוך הקהל' ולכאורה לנצח ישקעו בתהומות הישימון, מגלים חז"ל 'רבי יהודה בן בבא אומר; עדת קורח עתידה לעלות [מנפילתה] במעמקי ארץ] כתיב 'ויאבדו מתוך הקהל' ובדוד הוא אומר 'תעיתי כשה אובד' מה 'אבדה' שנאמרה בדוד - עתידה להתבקש, אף כאן, אבדה העתידה להתבקש עכ"ל המדרש.

ומבאר מוהר"ת נוראות בהל' אומנין ד' (אות ל"ה) את דברי המדרש הקושר את קורח לדוד המלך והא לך לשונו הזהב:

'היינו שעיקר תיקון קורח ועדתו הוא ע"י בחי' דוד המלך שישד ספר תהילים, וכל הנלוים אליו וההולכים בדרכיו העוסקים בספר תהילים ובתחינות ובקשות הרבה ובשיחות והתבודדות הרבה בינו לבין קונו וצוה"ק בכל פעם 'תעיתי כשה אובד', ומי שהולך בדרך זה הוא מתקן פגם עדת קורח שפגמו בזה, כי הם חלקו על כיסופים טובים שהוא בחי' הדרך של תפילה והתבודדות שזהו עיקר שלמות הצדיק האמת' עיי"ש ב'לשונות הנוראים שע"י כיסופים טובים שמוציא בפיו בהתבודדות, לא מבעיא שאבדונו שלו יתבקשו אלא אף אבדות כל העולם ובכלל זה אף החולקים על נקודת האמת, ואף מי שירד כ"כ, עד שירד לתוך העפר ממש, יבוא לתיקונו בזכותו! וע"פ האמור, מובן היטב; כי כשאדם זוכה לדבר לפני ה', אזי בודאי 'אבדתו תבקש' כלומר, הדיבור לא יניח לו להיאבד ולהיעלם, לשכוח ולפרוש מהדרך חלילה, ומי שיהי' חזק בזה יתקן בודאי את עצמו ואת כל העולם, וכל זה בכוחו של אותו זקן שהעיד על עצמו שהוא עוסק בזה, לתקן פגם קורח (כמובא בחיי מוהר"ן) ומלבד "הנסתרות לה' אלוקינו", הכוונה הפשוטה היא, שהוא עוסק להכניס בעולם עצות כאלה של כיסופין טובים וכו' שמי שיעסוק בהן בהתקשרות אליו, בודאי יהיה לו חלק בתיקון פגם קורח וכל הפגמים שבכל הדורות!

מעתה, מה נאה צירוף שם ה' השייך לחדש תמוז, היוצא מפסוק 'וכל זה איננו שווה לי'. כי המן יודע היטב, שכל עוד 'מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים' (תורה נ"ו, ע"ש) ומעורר את כל מי ששכח או רוצה לשכוח - מהקשר שלו לבורא, אזי כל תחבולותיו וכו' לא יעלו בידו ויהיו נמוגים כעשן, והקול הקדוש יהדהד ויעלה ז'כרו תורת משה עבדי וכו' (כמובא בתורה ר"ו ה"ל), עד שכל הנופלים לארץ ממש, ועדת קורח בכללם, יתבקשו ויעלו!

יהי רצון שזוכה להתעורר לקראת השבת השנתית הבעל"ט, שלא יהיו הדברים אצלנו כ'מלומדה' אלא כחדשים, שנאמין באמת בכוח הכיסופים הטובים, וזוכה להכין עצמו, היכן שאנו, ברצונות טובים לקבל התחדשות אמת, לנצח בעבודת ה', וה' ישמע קולנו האמיתי ממעמקי לבנו המשתוקק להתקרב אליו, ויגלה כל ההסתרות, וימשיך לנו השפעות טובות מאוצרו הטוב, ישועות ונחמות, אמן ואמן!

בשורת השנה השלישית:

שבת שפכי כלל עולמית

שבת שפכי פורשת את כנפיה בשנה השלישית ומרחיבה את מעגליה לכלל אנשי בארץ ובחוץ לארץ. יחד עם חסידי ברסלב בארץ וקיימים שבת שפכי בארץ ובחוץ לארץ. יחד עם חסידי ברסלב בארץ וקיימים שבת שפכי בארץ ובחוץ לארץ. יחד עם חסידי ברסלב בארץ וקיימים שבת שפכי בארץ ובחוץ לארץ.

ולכל חסידי ברסלב יהיה אור במושבם

חברות ונסיעות של ארש נתיבים את חסידים ל"שבת שפכי" לפי חילוקי התבוננות לפי תחום כל הודים:

שבת שפכי תשפ"ד << לכל אחד בכל מקום:

נתיבים טורס
דוד צדקם
אנופה
ציוני דרך

איך מְהַאָה בְּפָחוּת מְשָׁנִים!

כוח של רבים חזק יותר מהכל!!

כמו בדיני מדינה: כוח ההפקעה היא דווקא כשיש לפחות שניים שערסם ונזכרים בנעשה נמאת העולם.

כך גם לעניינינו: בכוח של ציבור להפקיע כל חוק בעלות של הצידי וחילוקי התחדשות וחוכמה הציבורית ב"שבת שפכי" של ציבור זה גדול היא זו שתוביל ותימן את הכח לקביעת ההתבודדות יומית לכל יחיד ויחיד לשפוך לב נמים.

שבת שפכי תשפ"ד: התבודדות בבחי הרבים!

חברות ונסיעות של ארש נתיבים את חסידים ל"שבת שפכי" לפי חילוקי התבוננות לפי תחום כל הודים:

נתיבים טורס
דוד צדקם
אנופה
ציוני דרך

מה ידיות מעותך בכן גפשי לך ערעה בכן גרין לקראתך...

כלל אברכי ובחורי החבורות בארץ הקודש מתכוננים ברגש לקראת

שבוע של שבת שפכי

במשך כל ימות שבוע פורשת בלק-שפכי הבעלי"ט

בו יתכוננו בהכנה דרבה כלל החבורות של אנשי אברכים בחורים נערים וצעירי הצאן בשיחות ודיבורים סביב עצת ההתבודדות והשיחה בינו ליבין קינו

שפכי אורך

מימי מעיין שבת שפכי השופע לכל הארץ

בית המדרש הגדול דחסידי ברסלב מאה שערים

התכונה לקראת השבת הורגשה היטב במבואות בית המדרש בחצרותיו ובחדריו. התרגשות ושמחה אפפו את כל קהל הקודש, במהלך כל התפילות שהיו בנעימות וחיות גדולה.

בקידוש שבצפרא דשבתא, הושם דגש על עניין ההתבודדות מתוך הדרשה בסיפורי מעשיות, וזאת הן אחר מניין וותיקין והן אחר מניין שני. אך ההתלהבות הגיעה לשיאה - בסעודה שלישית. ההתרוממות הורגשה היטב, ואפילו בפרטים החיצוניים הלוכדים את העין - השולחנות והספסלים סודרו בצורה אחרת מבכל שבת, כאשר גם הבחורים וגם האברכים מתאספים כאחד לשמוע את דברי ה'.

גם בפנ הגשמי - דאגו הגבאים המסורים לסעודה שלישית כיז המלך לכבוד ההתעוררות וההתחדשות בעצה יקרה זו, ולאחר הזמירות שרו בהתעוררות את הניגון הידוע על המילים 'ונפשי שפכי

כמים ליבך' וכו'. לאחמ"כ זכה הציבור לשמוע דברים נלהבים מפי הרה"ח ר' יואל משי זהב שליט"א. כמובן שאין אפשרות להקיף את תוכן הדרשה, אך במילים ספורות נקצר כי אין דומה המתבודד מדי יום 'משום שזה מסתדר לו' למתבודד יום יום 'מתוך קבלה קבועה' ומתוך ציות לרביה"ק, כדברי ר' אברהם ב"ר נחמן. הודגש החיוב לקבל על עצמו בקבלה נחושה וחזקה להתבודד יום יום, וכן החיוב להאמין שמלבד המתיקות שבעצה זו, צריכים לקיימה משום ה'תיקון הנפלא שתיקן רביה"ק, וכפי הידוע שכן הדבר בכל שלושת ההלכות הפסוקות שקיבלנו מרביה"ק: לימוד שו"ע מדי יום, הנסיעה לאומאן בר"ה, וההתבודדות - שכולם הם 'תיקונים נפלאים', תיקון נפלא לכל נפש בפרטיות, ולכל העולם בכלליות.

הציבור יצא בהתרוממות ובהתחדשות בקיום העצה מתוך ציפייה למעמד ה'התחדשות' בשבת שפכי הבעל"ט.

קדיש תמונה: בעולמה של ברסלב

להערות והארות או לתרומות ניתן לפנות:

"שבת שפכי דחסידי ברסלב"

s300802010@gmail.com

או לפל' 053.317.1480